

[Egon Jensen.]

samtidighedsskat; men dette nås jo først fuldt og helt ved kildeskattens gennemførelse i 1969.

Al ny lovgivning skaber overgangsproblemer. Det gælder også for ophævelsen af skattefradragssystemet, enten man ophæver den med udgangen af dette år eller med udgangen af næste år, og jeg ser ingen grund til at vente, indtil kildeskatten træder i kraft; gør man det nu, så er vanskelighederne af denne art ryddet af vejen.

De problemer, der vil opstå i forbindelse med gennemførelsen af dette forslag er, at nogle har forudbetalt skat, hvad der jo er lovligt, og derved har fået en mindre skat i 1967-68, og andre har ikke kunnet eller ikke villet forudbetale og får derved en højere skat. Herved får nogle en fordel, og andre får det modsatte, og det er denne forskel, som man søger udlignet uden at gå på straffeekspedition over for dem, der lovligt har forudbetalt. Lad mig i øvrigt sige, at dette, at man havde ret til at forudbetale skat, var skruen uden ende. Var man først begyndt med forudbetaling, så var man kommet på vognen, og så var man pisket til at fortsætte, hvis man ikke ønskede en betydelig højere skat.

I betænkningen omkring kildeskatteforslaget siges det helt klart, at man vil søge at løse disse problemer ved at fremsætte lovforslag om overgangsregler, idet man udtaler, at der må findes en ordning, der skaber en rimelig balance mellem de forskellige grupper af skatteydere, og at der ved overgangsordningen særlig må tages hensyn til personer, der ved skattefradragssystemets ophævelse går glip af fradrag for en skat, der er særlig stor i forhold til indtægten.

Det er dette, finansministeren tilsigter med sit lovforslag, som går ud på, at der skal gives et nedslag i den skattepligtige indtægt for næste år på forskellen mellem den faktisk betalte skat og forfaldne skat i kalenderåret 1967 og den for skatteåret 1968-69 beregnede samlede skat, altså både stats- og kommuneskat og folkepensionsbidrag. Det vil igen sige, at hvis en skatteyder i 1965 og 1966 havde en indtægt, der var større end i 1967, altså indeværende år, så går han eller hun glip af et større skattefradrag, men dette fradrag vil man opnå efter de foreslåede regler.

For skatteydere med nogenlunde samme indtægt fra år til år vil der ikke opstå problemer, og for skatteydere, der i 1966 har forudbetalt skat, har dette bevirket en mindre skat for disse personer, som igen vil begrænse muligheden for at få det reguleringsfradrag, som er omtalt i forslaget. Man skal jo ikke have både i pose og i sæk i denne forbindelse.

Efter min og mit partis opfattelse løser den her foreslåede overgangsordning på den mest rimelige måde disse problemer og øver ret og skel til begge sider.

Når så hertil føjes, at skattefradragssystemets ophævelse betyder en mere glidende beskatning og fjerner den urimelig hårde beskatning af ekstraintægt, så det kan betale sig at tjene mere, kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en meget velvillig behandling.

Henry Christensen: Da vi forleden her i tinget behandlede nogle tekniske ændringer, der var nødvendiggjort af den skattereform, regeringen og SF tidligere på året havde gennemført, uddelte den højtærede finansminister, erindrer jeg, forskellige næser til os, der repræsenterede oppositionen, fordi han mente, at det var da helt urimeligt, at man under denne debat vendte tilbage til noget af den argumentation om de generelle skattereforbetræktninger, som man passende kunne have anført, dengang flertallet vedtog disse ting.

Nu er jeg vældig spændt på, hvilke næser den højtærede finansminister vil uddele til socialdemokratiets ordfører, der jo her gik ind i en længere redegørelse og argumentation for de generelle problemer omkring ophævelsen af skattefradragssystemet m. v., for finansministeren kan vel ikke mene, at hvis man tilslutter sig hans principielle synspunkt, så må man gerne begive sig ind på disse gebeter; men hvis man er modstander af den opfattelse, finansministeren har, så skal man tie stille her i tinget.

Jeg var nu også imponeret af det ærede medlem hr. Egon Jensen, da han talte om, at man dog ikke skulle have både i pose og i sæk. Jeg troede faktisk, at det, vi diskuterede, var ikke, at skatteyderne skulle have noget, men hvor meget de skulle af med.

Det, som lovforslaget først og fremmest viser, er efter mit skøn, hvor vanskeligt